

Ἐμπρός λοιπόν...θ' ἀρχίσω,
καὶ πρόσχε καλὰ
νὰ μὴ τοῦ τὰ συγχώσω
κί' ἀρχίσω νὰ γελᾶ.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ
στὸν Κάϊζερ τὸν προσφιλέν.

Ζάτ βιλκόμεν, Κάϊζερ, τοῦτίσσι καλὸς ὄρισος...
νομίξω τὸ Ρωμαϊκὸ πῶς κί' ἄλλοτε τὸ γ' ἠρώρισος.
Ντάς μέρ, δλ' ἡ θάλασσα, περιδοξε, κί' ἡ γῆ
τὴν ἀφιξίν σου σήμερα λαμπρῶς δοξολογεῖ.

Ἄλλὰ κί' ἐγὼ
δοξολογῶ

τὴν ἀφιξίν τοῦ Κάϊζερ τοῦ νεφεληγερέτου
συμβοηθόντος τουτουτ τοῦ φίλου Περικλέτου.

Ζάτ βιλκόμεν, Κάϊζερ...πολὸ μᾶς ἐκτιμᾶς,
μὰ δὲν τὸ δαίχνεις δόλου...
φεργκίσει νίχτ, παρακαλῶ μὴ λημονήσῃς κί' ἐμᾶς,
τῆς κάλτσιας τοῦ διαβόλου.

Ἐλα καὶ θαύμασε, κλεινὲ τῶν Χοντζόλλερν γόνε,
τὸ φωτεινὸν βασίλειον,
μὰ βλέπεις καὶ τὸν ἥλιον,
Γερμανιστὶ ντὶ ζόνε.

Τέτοια λακάδα θαυμαστὴ κί' ἀληθινὰ σπανία
τὴν ἔχετε καμμά φορὰ καὶ οἰεῖς σ'τὴ Γερμανία;
Ἐχέτε, Κάϊζερ, καὶ οἰεῖς πυρίκαυτον καμνί
μὲ τόσοον φέγγος;...ἀμμή δέ;...κί' ἐγὼ σ' βεβαιώνω
πῶς μέσα σ'τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ τίποτ' ἂν δὲν μείνῃ
ἴμπορομε νὰ περάσωμε καὶ μὲ τὸν ἥλιο μόνο.

Χωρὶς λακάδα, Κάϊζερ, δὲν ὀφελοῦν καθόλου
μῆτε συντάγματα στρατοῦ, μῆτε καρδάβα στόλου,
μὰ μὴ τ' ἐμβλήματ' αὐτῶν κί' ὄλ' ὀ θωρακοφόροι...
καλὰ τὰ λέω, Περικλή;...

Π. — Πολὸ καλὰ, προχώρει.

Φ. — Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας...πετοῦν τὰ χελιδόνια
καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ μ' αὐτὰ
ἴμπροστά σου, Κάϊζερ, πετᾶ
μ' ἔλθαις καὶ μὲ κορδόνια.

Μὲ τὴν ἀργοπορία σου πολὸ μᾶς ἀνησυχῆσος
κί' ὡς ποῦ νάλθῃς μὲς σ' τοῦ Κερφοῦς ἀλήθεια μᾶς ζεψύχσος.
Ἀνησυχῆσαμε ποῦ λὲς
μ' ἐκείναις, Κάισαρ, τῆς πολλαῖς
κί' ἀνέλπισταις ἀναβολαῖς.

Μὲ τὴν ἀργοπορία σου τὰ χάσανε κί' οἱ πρώτοι,
μῆτε κί' αὐτοὶ ὁ Δῆμαρχος, ὁ Κόλλας δηλονότι,
δὲν ἴμπορεσε, περιβλεπτε, νὰ μάθῃ τὴν ἡμέρα,
πρὸ θελθῆς ἔδω πέρα
τὴν Γαλλικὴν προσφώνησι νὰ σοῦ προτοιμάσῃ...
καλῶς μᾶς ἤλθε, Κάϊζερ, κί' εἰρήν' ἤμιν καὶ πᾶσι.

Καλὰ τὰ λέω, Περικλή;...

Π. — Πολὸ καλὰ, προχώρει.

Φ. — Δὲν ξέρεις πῶς χαρήκαμε σὰν ἤλθε τὸ βατόρι.

Καὶ τώρα σὲ δεχόμεθα καὶ στὸν δικὸ μας τόπο
μ' ὄλη μας τὴν εὐγένεια καὶ τὸ καλὸ μας τρόπο,
ἂν καὶ μᾶς ἔβαλε, Σειπτε, καὶ ὁ ἔξοδα καὶ κόπο.

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, μυρξί, καλοκαίρι,
κί' ἀρχίξω νὰ κυκλοφοροῦν τὰ ψάθια κί' ἡ ντρίτσια...
ζάτ βιλκόμεν, Κάϊζερ, καὶ σ'τὰ δικά μας μέρη,
τὸν ἐρχομὸ σου χαίρετοῦν Γαστούρμα καὶ Γαρίτσιας.

Ἀρώματα μεσοβολοῦν κί' ἀνθίζουν πρασιανάδες,
ἀλλ' ἔμωις κί' αὐτοκίνητα κουβάλησαν γιὰ σένα,
ποῦ πηλαλοῦν ἀκράτητα μέσα σ'τῆς Σπιανάδες,
κί' ὄλους γιὰ τοῦτα, Κάϊζερ, μᾶς πάει τρία κί' ἕνα.

Κί' ἐγὼ θεράπων ταπεινὸς γονατιστὸς ἴμπροστά σου
παρακαλῶ τὴν ἐνδοξὸν Μεγαλειότητά σου
νὰ μὴ μᾶς κάνῃς θρόμματα μὲ ταυτοκίνητά σου.

Τοῖζαρ ἀβε,
ρόδα λάβε,
Τοῖζαρ χαιρε,
ρόδα φέρε.

Ἀρόμωις καὶ σενὲ παστρεῖουον
σ'τὸ τρανὸ τὸ πανηγύρι,
Γαστουρῶτσιας χορεύου
γιὰ μεγάλο σου χατήρι.

Σάββε, Τοῖζαρ, Ἱμπεράτορ,
ἀβε, Πρῶσοε παντοκράτορ,
Χαιρετῶ κί' ἐγὼ προσκλίνω
εὐγενῆς κί' εὐγενῶν
τὸν ἀπόγονον ἐκεῖνον
τῶν Βυργράδων τῶν κλεινῶν.

Δὲν ξεχνῶ τὸν Βαρβερόσα, τοὺς μεγάλους Φρειδερίκους,
κί' ἄλλους ἀνδρας καλλιníkους.
Εἶσαι μάνια γιὰ τουφέκια, γιὰ σπαθία, γιὰ πυροβόλα,
εἶσαι ποιητῆς, ζωγράφος, γλύπτης, μουσικός, ἀπ' ὅλα.

Τί δὲν ξέρεις, Ἱμπεράτορ;.. εἶσαι μέγας παντογνώστης,
μὰ καὶ σ'τὴν Ἱμπερατρίτσα
βγάξω ταπεινῶς τὴν ντρίτσα,
καὶ τὴν χάριν μεγαλῶν τῆς Μεγαλειότητός τῆς.

Τὶ πληθὺς χροποφλάκων
εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων.
Βλέπω κί' Ἀστεινομικός
νὰ ζητοῦν ἀναρχικούς.

Χαιρε, Κάισαρ... σ'τῆς Ἑλλάδος τρύφης τὸν ἥλιον...
εἶναι χάρτιναις κί' ἡ μπόμπαις σ'τὸ χαρτοβασιλεῖον.
Δὲν τρομάζει κί' ἔδω, Κάισαρ, ἕνα κί' ἄλλον ὄπατο
τῶν ἀναρχικῶν ἡ λύσσα,
καὶ ἴμπορεῖ νὰ ὄγῃ σπατοίρειν, ἤγουν σ'τὸν περὶπατο,
μόνο μὲ τὴν ποκαμῖσα.

Ρέμιασε μὲς σ'τὰ πάγκαλα τ' Ἀχιλλεῖα,
ποῦ τὰ ζηλεύουν κόμοι καὶ βασίλεια.
Στὸς κήπους τῶν κατὰστραπε καὶ ὄρντικα
μὲ κρᾶνη, τρομερῆ, καὶ τρικαντά,
καὶ δεῖξε καὶ σ' ἐμᾶς ἀπὸ κοντὰ
πῶς ἔχεις Ἀυτοκράτορος προσόντα.

Στρέφεται πρὸς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων
τὸ ἔλεμμα μισελήθων χαριεκάκων.
Τοὺς ἔσκασε κί' ἢ ζήλεμα κί' ὀ θυμὸς
καὶ φθινοῖζον μέγα των πολλοὶ
πῶς ὀϊκὸς σου, Καίσαρ, ἀρχομὸς
βεβαίως τοῦς Ρωμαίους τοὺς ἀφελαι,
καὶ σπάζουσε φαρμάκι καὶ χολή.

Μέθυσε τρισμακάριος κί' εὐδαίμων
σὲ μύσχος ἀρωμάτων περισοῖν,
ἴσπευε καὶ τοὺς ἴσπουος τὴν πολέμων,
ἀλλὰ καὶ τοὺς Πηγάσους τῶν Μουσοῶν.

Μὴ λησμονῆς ἔσπνός καὶ κοιμισμένος
σὸν Καίσαρ μαχητής καὶ Βασιλεὺς
πῶς Ἕλληνας ἦτο γνήσιος τὸ γένος
ὀ μέγας τῶν Ομηρίων Ἀχιλλεύς.

Νὰ φάλω μαχητὰς δὲν ἀπαυθῶ
καὶ νὰ καταρλογίζω κρῖα πλήθη...
μὴ λησμονῆς ἀκμή πῶς ἔδω
κί' ὀ Κόντε — Θεοτόκης ἐγενήθη.

Δὲν ξέρω τί τοῦ κάπνιος καὶ τούτου
καὶ μὲ παρασομῆσις χαλρὸν νοῦ του.
Ρωμαίαν ἀρεμάνιος κραταὶ
καὶ στόλους καὶ στρατεύματα ζηταί,
χωρὶς κί' αὐτὸς νὰ ξέρη τὸ γισαί.

Ὅμως τώρα σὲ λιγάκι
καὶ τὸν Κόντε τὸν Γεωργιάκη
θὰ τὸν ἔβες γισαί σπαθάτο
καὶ μὲ σχέδια γεμάτο.

καὶ νάβῃ κί' αὐτὸς ἔδω γισὰ νὰ δόσῃ τὸ παρὸν
καὶ νὰ πῆ περὶ Φουρνῆ καὶ τῶν ἄλλων σοβαρῶν.

Καίσε, Καίσαρ, πρῶτε φλε τοῦ Σουλτάνου τοῦ Γαζή,
καὶ ὀ ἐκεῖνο τὸ Παλάτι
πίνε τὸν καφφὶ μαζὶ
μὲ τὸν Κόντε τὸν Κορμάτη,

Ἄκουσε, μεγάλε Καίσαρ, καὶ τὸν Φακούλη τὸν νέο,
κί' ἔξ ἐκεῖνης τῆς ἀγάπης, ὅπου τρέφεις σὸν Σουλτάνο,
ρίξε φύσουλα καμπόσια,
ὀ ελαστὶ τοῦ Βαρβαρούα,
καὶ στόις νησιτικούς ἐμάς,
ποῦ πολλὸ μὰς ἐκτιμῆς,
μὰ δὲν θέλεις νὰ τὸ δείξῃς, καθὼς σοῦπα παραπάνω,
ἀν κί' ἐμεῖς σ' ὑπερμυνοῦμεν κί' ἐν κιάρα κί' ἐν ὀργάνῃ.

Ἐν τούτοις λένε, Καίσαρ, ἐπὶ καὶ σὸ Χαρμί
ἔρεθῆκαν τώρα μπόμπαις, κί' ἔλος ὀ κόσμος τρέμει.
Μὰ γισὰ νὰ θέλουσιν μπόμπαις Οὐρα τοῦ Χαρεμίου,
ποῦναι καθὼς τὸ κρού νερὸ τοῦ Ταξίμου,
αὐτὸ δὲ πῆ προδήλιος
πῶς ὀ πιστός σου φίλος
ἐπίσκεψι δὲν κάνει συχνά σ' ἴσῃ Ὀθαλοσικαίς,
κί' αὐταίς παραθυμῶναι κί' ἀνάβουσε σὸν Ἰσικαί.

Φαντάσου, φλε Καίσαρ, τί σόλος, τί φρενίτικε,
ἀν τώρα μέσ' ὀ ἄλλα ὄρτικετα δυναμίτικε
καὶ σὲ Χανομὸ σολδάρει καὶ σὲ Χανομὸ πασοῦμ...
Π. — Πίς του καὶ γισὰ τὸν λόγο τὸν νέο τοῦ Δραγοῦμης.

Φ. — Ὁ δὲ Δραγοῦμης εἶπε λόγον σημαντικὸν
περὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἐσωτερικῶν.
Ἐπρόσεξαν σὲ τούτων κί' ἴσπαισε κἀθε σόλος,
κί' ὀ Κόντε Θεοτόκης ἀπέρησε μεγάλιος

Ἡ μεγάλαίς του βουλεύματις προσπαθεὶ παντοιοτρόπως
νὰ τελεθροῦσιν ὄπως ὄπως,

τὸ πῶς ἡ Ρωμηοσύνη
κατάρθωσε νὰ μείνῃ
κατάμονη τελείως καὶ φίλων ὀφρανή
μὲ μὴ διπλωματία σὰν τὴν σημερινή.

Ὅμως τὰ κράτη τὰ κλεινὰ
ζητοῦν τὴν μοναξίαν,
καὶ φεύγουν τὴν μὲ τὰ κοινὰ
συχνήν ἐπιμύξιναν.

Οἰκοῦν, μεγάλε Κάϊζερ, κί' ἐφέτος λόγοι πρώτης
ἀντήχουσαν' στὴν ἑορτὴν τῆς Ἐθνικῆς ἡμέρας,
κί' ὅσο δαβαίνουσι οἱ καιροὶ καθέννας πατριώτης
εὐλαίει προγόνων σεβαστῶν σικὰς ὀλιγωτέρας.

Ἄλλὰ κί' ἐγὼ σὰν κί' ἄλλοτε μὲ τὴν ροὴν τῶν χρόνων
δὲν κάθουμαι' σὲ μάρμαρα τὰ κρούα τῶν προγόνων,
κί' ἔτσι δὲν ἔχω προσβολὰς συχῶν κολικοπόνων.

Τὶ νίκη καὶ πάλι
σὲ λόγους καθέλλα...
φωνάζ' ἡ μεγάλη
Βουλὴ γιὰ μεγάλα.

Τὸ κράτος μὰς δείχνει δυνάμεις ἀκαμίας,
καὶ δύο σημαίας
κυττάζω' σὲς ἀφρας,
τὴν μίαν τῆς Ἀυίας,
τὴν ἄλλην τῆς Χάβρας,

Ἄλλ' ὅμως καὶ τρίτη προβάλλ' ἱερά,
ποῦ δίνει σὲ σῶμα καὶ πνεῦμα πιερά,
Αὐτὴν τὴν ὕφνει καθέσι φατασῶλας
καὶ λέγεται, Κάισαρ, σημαία ρεμουλάς.

Ἐἶς τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον βλέπω τὸν Ἀχιλλέα...
τὸ ὄρου του, τὸ ἔτερος του, κί' ἡ περικεφαλαία
ἐνθουσιάζουσι τὸν κλεινὸν τῶν Πρώσων Βασιλέα.

Πρόγονοι σου δοξαζόμενοι κί' ἔσταιμένοι μ' ἀρετὴν
χαίρετοῦν τῆς Ἰλιάδος τὸν ὄρατον μαχητὴν,
μὰ κί' ἐκείνος τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων σου κυττά
κί' εὐλαδῶς τοὺς χαίρετᾶ.

Πλὴν καὶ Πρώσοι Βασιλεῖς
κί' Πιάδων Ἀχιλλεῖς
χαίρε κράζουσι, Γερμανέ,
Γουλιέλμῃ Στρατηλάτῃ...

Περ. — Πίστου τώρα, κουνενὺ,
καὶ γιὰ τοὺς Σκουμπραῖους κᾶτι.

Φ. — Εἶναι' σὲ κράτος προσβολὴ
νὰ πῶ γιὰ τὴν ληστεία,
κί' αὐτὰ, φιλότατη κεφαλή,
μὴν τὰ θαρρῆς ἀστία.

Κάϊζερ, μὰς συγκινεῖς,
ἀλλὰ μὴν περιφρονῆς
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς συγγενεῖς.

Χαίρε, Κάισαρ τολμητῆ,
χαίρ' ἐπιχειρηματῆ,
καὶ μεγάλε κτηματῆ.

Ἐσὸ περίφημο Παλάτι
τρέφε ρήτορας στομύλους ..

Π. — Δὲν τοὺς λές, σαχλὲ, καὶ κᾶτι
γιὰ τοὺς ὀμοφυλοφίλους;

Φ. — Πῶς νὰ πῶ' στὸν Χοεντ' ὄλλερν τέτοια πράγματα, κασο!
(δη...)

Κύταξε' σὲ τοὺς κάμπους, Κάισαρ, πῶς φουντόνει τὸ γρασιδί,
κί' ἤθελα κί' ἐγὼ σ' ἐκεῖνο νὰ ἔπαλλωσι γιὰ χουζοῦρι
καὶ νὰ κάνου τὸ γαιθούρι.

Π. — Τεῖναι τοῦτα ποῦ προφέρεις;
Φ. — Ἄπὸ λόγους σὺ δὲν ξέρεις.
Π. — Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων εἶπες, λέρια.
Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα.

Καλῶς μὰς ἤλθες, Κάισαρ, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς.
Π. — Μὰ δὲν τοὺς λές ἀλήθεια καὶ γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς;
Φ. — Τὶ νὰ τοῦ πῶ γιὰ τούτους;

Π. — Πίεσ' του, ξερὸ κεφάλι,
πῶς μὲσ' ἀπὸ τὸ μέγα Κατάστημα τῶν Ράλλῃ
φυτρόνουσι γλωσσολόγοι καταλλάηλοι γιὰ δέσιμο,
μὰ κί' ἄλλοι καθέ' μέρα
φυτρόνουσι κί' ἐδῶ πέρα,
καταλλάηλοι γιὰ κᾶτι, ποῦ καταλήγ' εἰς ἔσιμο.

Φ. — Ἐπιτρέφε' μου, Κάισαρ, σ' ἄτα πόδια σου νὰ πέσω
καὶ μ' ἔλα τὰ σωστά μου νὰ ἐ παρακαλέσω
νὰ στελιῆς τὸν Κρουμβάχερ, κί' ἄλλον ποῦδε γινῶσι,
καὶ γλωσσικῶς ἀκόμα νὰ μὰς διοργανώσης.

Ναι, στελεε τον πρὸς χάριν ἐμοῦ τοῦ κεχρητότος
καὶ καθέ γλωσσολάστου τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
ἀλλὰ καὶ σὺ, Μονάρχα, σὰν παντογνώστης πρώτος
ἴμποτερς θαρρῶ καὶ πλάστης τῆς γλώσσης μας νὰ γίνῃς.

Σὲ τόσας στρατευμάτων καὶ στόλων ὀργανώσεις
ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνουσι καὶ τῆς γλώσσης.
Κί' εἶς τοῦτο σὺντρέφε' μὰς προθύμως, ἂν καὶ ξέρωμε,
Μονάρχα φωτοδότα,
πῶς πρέπει πρώτα πρώτα
τῆς δόλιας κεφαλῆς μας ὀργανωτὴ νὰ φέρωμε.

Ἄνάγκη νᾶλθη πρώτα ἔξνο: ὀργανωτῆς
γιὰ τὴν-ξερὴ μας κούτρα,
κί' ἔπειτα νᾶλθη, Κάισαρ, καὶ ἔξνος γανωτῆς
γιὰ τὰ δικά μας μούτρα.

Σὲ χαίρετᾶ καθέννας Ρωμηοὺς κολοκυθᾶς...
ζᾶτ' ἐλκόμεν, χαίρε, καὶ νὰ μὲ συμπαθῆς.

(Εἶπεν αὐτὰ μὲ τόνον ὁ Φασουλῆς ὁ λάλος
κί' οἱ ἔξνοι κί' οἱ Κορφιᾶτες ἐδόσαν ἐξέλλους:
λαμπρὸς αὐτὸς ὁ λόγος, λαμπρὰ κί' ἡ κατακλιεῖ,
καὶ τοῦδωσε πέντ' ἔξη σερκατῆς ὁ Περικλῆς.)

**Ἐφημερίδος ἑορτῆ,
ὅπου σημαίνει κᾶτι τί.**

Ἡ Σάλπιγξ ἡ τῆς Κύπρου μετὰ σειρὰν ἀγώνων
σαλπίζει τώρα πέραν
κί' εἰς δούλην κί' ἐλευθέραν
πῶς ἑορτάζει: δρᾶσιν εἰκοσιπέντε χρόνων.
Κί' ὁ Φασουλῆς ἐξ ὀλης ψυχῆς του τὴν συχαίρει
κί' εἶθε τὸ σάλπισμα τῆς ἀνάστασιν νὰ φέρῃ.